

БАЛКАНЪ

Ти всѣка пролѣтъ се разлиствашъ
и зеленѣешъ, старъ Балканъ,
съсъ нова, чудна свежестъ,
надъ тебъ годинитѣ прелитатъ
и ти отпущашъ тъмни вежди,
мой роденъ, старъ Балканъ.

Ти, вѣренъ стражъ на мойто племе,
навжсенъ, гнѣвенъ, неразбранъ
посрѣщашъ вѣковетѣ.
И твойтѣ приказни поеми
звучатъ въ гласа на вѣтроветѣ,
мой роденъ, старъ Балканъ.

Летятъ, огласятъ надалече
долинитѣ съ хайдушки пламъ
и ти израствашъ вредомъ —
израства твоя образъ вѣченъ
и твоя бащинъ погледъ гледа,
мой роденъ, старъ Балканъ.

Но твойта мжка е позната,
тя тегне като ятаганъ
отъ хиляди години.
Въ сърдцето си ти носишъ злато,
и кръвъ подъ своитѣ лавини,
мой роденъ, старъ Балканъ.